

บทที่ 2

ทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

รายงานปฏิบัติงานรายงานสหกิจศึกษาเรื่อง “เทคนิคการถ่ายภาพบุคคลเพื่อใช้ในงานโฆษณาของหนังสือพิมพ์คาราเดลี” ของบริษัทคาราเดลีจำกัด มุ่งศึกษาการถ่ายภาพบุคคลเพื่อนำมาประกอบเนื้อหาข่าวๆในคอลัมน์ภายในหนังสือพิมพ์คาราเดลี โดยการถ่ายรูปคารา นักร้อง ผู้กำกับ หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่างๆเกี่ยวกับวงการบันเทิง รายงานสหกิจศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างทักษะความรู้ความเข้าใจในการถ่ายภาพประกอบหนังสือพิมพ์ของผู้จัดทำ เพื่อให้เกิดการพัฒนาและเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานจริงในอนาคต ในการทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผู้จัดทำรายงานศึกษาเรื่องต่อไปนี้เป็น

- 2.1 รูปแบบการถ่ายภาพบุคคล
- 2.2 เทคนิคการถ่ายภาพบุคคล
- 2.3 ลักษณะของแสงในการถ่ายภาพบุคคล
- 2.4 ทิศทางของแสง
- 2.5 การจัดองค์ประกอบของภาพถ่าย
- 2.6 การเลือกองค์ประกอบพื้นฐานของการจัดภาพ
- 2.7 มุมกล้อง

2.1 รูปแบบการถ่ายภาพบุคคล

(อ้างอิงเว็บไซต์ <https://pepperr.net/th/articles/8901> สืบค้นวันที่ 20 มิถุนายน 2560)

2.1.1 การถ่ายภาพบุคคลนอกสถานที่ เป็นการถ่ายภาพกลางแจ้ง ที่แสงและเงาของภาพเกิดแสงแดด ในการ setup ครั้งแรก ให้มองหาจุดในที่ร่มที่จะทำให้น้ำโดนแสงแดด หรือทางของแสงเข้า ในพื้นที่หลังที่ธรรมชาติ ระยะ 3-4 Stops ต่อแสง โดยดูที่ตัวแบบ ทางที่แสงเข้าพอดี ไม่สว่างจนหน้าซีดหรือมืดเกินไป เพราะจะทำให้ถ่ายหน้านั้นไม่มีมิติ

2.1.2 การถ่ายภาพบุคคลโดยแสงแดดในที่ร่ม การถ่ายภาพด้วยแสงในที่ร่ม อาคาร และแสงแดดไม่จัดเกินไป จะเป็นภาพถ่ายที่แสดงถึงอารมณ์ ด้วยเทคนิคการมอง คือให้แบบมองเหมือนมองสิ่งที่อยู่ตรงข้าม ด้วยสายตาแบบไม่มองหน้ากล้อง ในการเลือกฉากหลัง ก็ต้องเลือกฉากหลังที่สามารถสะท้อนแสงหรือให้แสงได้ด้วย เนื้อหาในการสร้างภาพถ่ายเกิดจากอารมณ์และสีหน้า ระยะแสงที่ใช้ทำให้เกิดแสงเงาและทำให้ภาพมีมิติมากขึ้น

2.1.3 การถ่ายภาพบุคคลพื้นหลังสีดำ ควรตั้งสปีด ความเร็วของชัตเตอร์ในระดับที่มีคุณภาพ เพื่อให้ได้ภาพที่ดี ใช้พื้นหลังที่เป็นโทนเข้ม วัดแสง โคนรอบ เพื่อให้มั่นใจว่าพื้นหลังนั้นเป็นสีเข้มจริงๆ จัดองค์ประกอบของภาพ ให้ห่างจากพื้นหลังอย่างน้อย 1 ฟุต ใช้แฟลชเป็นตัวช่วยในเรื่องของการควบคุมแสงและเงา ไม่ควรจ่อแฟลชใกล้ตัวเกินไป เพราะจะทำให้ภาพมีความแข็งแรง กระด้างดูไม่อ่อนนุ่มหรือแสงแข็งเกินไป

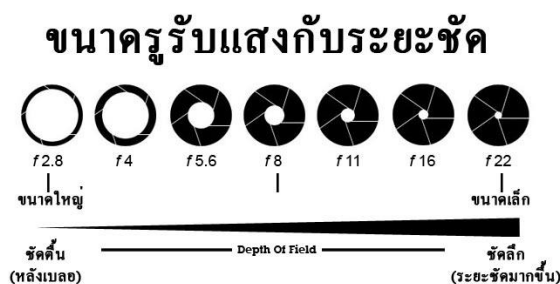
2.1.4 การถ่ายภาพบุคคลที่มีเบลคกราวสีขาวหรือในห้องโถง ควรควบคุมแสงด้วยแฟลช โดยการตั้งค่าแฟลชที่ประมาณ 1/4 และเปิดรับแสงประมาณ 2.8 ISO 400 ก็สามารถทำให้ได้ภาพที่พื้นหลังสีขาวที่ดูนุ่มนวลขึ้นได้

2.2 เทคนิคการถ่ายภาพบุคคล

(อ้างอิงเว็บไซต์ <http://camerastips.com/> สืบค้นวันที่ 22 มิถุนายน 2560)

2.2.1 เทคนิคการถ่ายภาพบุคคลแบบชัดตื้นคือ ภาพจะมีความชัดเฉพาะตรงจุดโฟกัสเท่านั้น ส่วนอื่นที่อยู่รอบๆ ไม่ว่าจะอยู่ข้างหน้าหรือหลังโฟกัส จะเบลอไปหมด ภาพชัดตื้นนี้ มักจะใช้ในการถ่ายภาพบุคคล หรือวัตถุอื่นๆ ที่เราต้องการเน้นให้เห็นรายละเอียดเฉพาะจุด โดยที่ไม่ต้องการให้เห็นฉากหลังที่ดูไม่ค่อยโสภานัก มาแย่งความเด่นของแบบ

2.2.2 เทคนิคการถ่ายภาพบุคคลแบบชัดลึกคือ ภาพที่ได้จะดูคมชัดไปหมดนับตั้งแต่จุดโฟกัส หน้า และหลังจุดโฟกัส สำหรับการถ่ายภาพในลักษณะชัดลึกนี้ นิยมใช้ในการถ่ายภาพวิว ทิวทัศน์ต่างๆ หรืออะไรก็ได้แล้วแต่ ที่ต้องการให้เห็นรายละเอียดตั้งแต่ฉากหน้าไปจนถึงฉากหลังชัดเจนทุกส่วน

2.2.3 เทคนิคการถ่ายภาพบุคคลแบบเต็มตัว เป็นการถ่ายภาพที่นิยมถ่ายในแนวตั้งถ้าเป็นยืนตัวตรงมากกว่าแนวนอน ยกเว้นการเน้นองค์ประกอบอื่นๆ เข้ามาในภาพเป็นพิเศษ นิยมถ่ายให้เห็นทั้งตัว ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า อย่าให้ส่วนใดส่วนหนึ่งขาดหายไป อย่าให้ศีรษะหรือส่วนปลายเท้า ชัดติดขอบมากเกินไปและการโพสท่ามีผลอย่างมากในการถ่ายภาพบุคคลแบบเต็มตัว เพราะจะทำให้ท่าทางในการยืน นั่ง การโน้มตัวการวางมือค่อนข้างชัดเจน ผู้เป็นแบบควรโพสท่าให้เป็นธรรมชาติ ไม่เกร็งมากจนเกินไปเพราะจะทำให้ภาพนั้นไม่เป็นธรรมชาติได้และไม่ควรยืนนิ่งๆ

2.2.4 เทคนิคการถ่ายภาพบุคคลแบบครึ่งตัว เป็นการถ่ายแนวตั้งเพื่อให้เห็นทั้งส่วนใบหน้า และส่วนของลำตัวของตัวของคนที่เป็นแบบได้อย่างชัดเจน ควรระมัดระวังในการตัดส่วนของ อวัยวะร่างกายคนที่เป็นแบบ โดยเฉพาะส่วนแขนและมือที่กางออกไปด้านข้างๆ หากออกไปนอก กรอบของภาพจะดูภาพไม่ค่อยดีนัก คล้ายคนแขนขาด ควรถ่ายให้เห็นส่วน โคนของหัวไหล่ให้ครบ ทั้งสองข้าง อย่าถ่ายให้กรอบของภาพไปตัดส่วน โคนของหัวไหล่ออกไปจะดูไม่ครบเช่นกัน

2.2.5 เทคนิคการถ่ายภาพบุคคลแบบเฉพาะใบหน้า เป็นการถ่ายภาพที่เน้นเฉพาะส่วน ใบหน้า การถ่ายภาพจะถ่ายเจาะเข้าไปใกล้ๆเฉพาะบริเวณใบหน้าก็ได้ การถ่ายอาจเดินเข้าไปถ่าย ใกล้ๆหรือzoom inเข้าไป ซึ่งการถ่ายลักษณะนี้เน้นให้คนดูเฉพาะส่วนบริเวณใบหน้า มีลักษณะ หลักๆที่นิยมถ่ายคือภาพถ่ายหน้าตรงและภาพถ่ายหน้าข้าง ภาพถ่ายในเทคนิคนี้ผู้เป็นแบบต้องเน้น การแสดงสีหน้าและแววตาให้ชัดเจน การถ่ายภาพควรโฟกัสภาพที่ส่วนดวงตาของนางแบบ

2.2.6 เทคนิคการถ่ายภาพบุคคลแบบเด็ก การถ่ายภาพเด็กมักมีความไม่แน่นอน โดยเฉพาะ การควบคุมให้เด็กทำสิ่งต่างๆ ซึ่งมักจะคาดหวังอะไรไม่ค่อยได้ เพราะเด็กมักจะมีอารมณ์ซุกซนอยู่ไม่ นิ่ง ช่วงภาพต้องมีความอดทนอาศัยระยะเวลาในการเฝ้าสังเกตเพื่อดูกริยา อาการในจังหวะที่ เหมาะสม และที่สำคัญการถ่ายภาพเด็กควรเลือกใช้ความเร็วชัตเตอร์สูง เพื่อหยุดการเคลื่อนไหว ต่างๆของเด็กไว้ในภาพได้อย่างคมชัด

2.3 ลักษณะของแสงในการถ่ายภาพบุคคล

(อ้างอิงเว็บไซต์ <https://highlight.kapook.com/view/48526> สืบค้นวันที่ 25 มิถุนายน 2560)

มี 2 แบบคือ แสงนุ่ม และแสงแข็ง

2.3.1 แสงนุ่ม คือ แสงในวันที่ฟ้าหลัว มีเมฆมาก หรือแสงจากภายในอาคาร หากเป็นแสง จากแฟลช ก็ต้องยิงผ่านซอฟท์บ็อกซ์ ผ่านร่มสะท้อน ร่มทะเลชุ หรือเครื่องกรองแสงประเภทต่าง ๆ เป็นแสงที่ให้ความสว่างกับวัตถุ แต่จะไม่มีเงาเกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นน้อยมาก คุณสมบัติของแสงนุ่ม คือ ให้อคอนทราสต์ต่ำ ใ้รายละเอียดของวัตถุได้สูง ใ้ภาพที่ดูนุ่มนวลตากว่า แต่ก็เป็แสงประเภทที่ ทำให้วัตถุดูแบน ๆ ขาดมิติ

2.3.2 แสงแข็ง คือแสงจากแหล่งกำเนิดแสงตรง ๆ แรง ๆ เช่น วันที่ฟ้าไร้เมฆ ดวงอาทิตย์ ลอยเด่นทั้งวัน หรือแสงจากแฟลชที่ยิงเข้าวัตถุตรง ๆ โดยไม่ผ่านเครื่องกรองแสงใด ๆ หรือ แม้กระทั่งไฟจากสปอตไลท์ที่ฉายเข้าวัตถุจากในระยะใกล้ก็ถือเป็นแสงแข็งได้เช่นกัน คุณสมบัติ ของแสงแข็ง ก็คือ ให้อคอนทราสต์จัด ใ้สีสันที่สดใ้จัดจ้าน ใ้ภาพที่ดูคมและแข็ง แต่ก็อาจทำให้ วัตถุขาดรายละเอียดในบางส่วน เช่น ส่วนที่มีสีขาวจัด ๆ ส่วนที่สะท้อนแสงได้ดี และส่วนที่อยู่ใน เงามืด และก็เป็นแสงประเภทที่ทำให้วัตถุมีมิติ มีความลึกใ้ชัดเจนกว่าแสงนุ่ม

2.4 ทิศทางของแสง

2.4.1 แสงหน้าตรง แสงในทิศทางนี้จะให้รายละเอียดของวัตถุได้ดีใน ขณะที่ทำให้วัตถุดูค่อนข้างแบนราบ

2.4.2 แสงเฉียงข้าง ตามมาตรฐานคือ 45 องศาจากทางด้านซ้ายหรือขวา แสงในทิศทางนี้ให้ภาพของวัตถุที่มีความลึก มีมิติ มีรูปทรงที่ชัดเจน ในขณะที่วัตถุอาจขาดรายละเอียดในบางส่วน โดยเฉพาะส่วนที่อยู่ในเงามืด

2.4.3 แสงหลัง แสงในทิศทางนี้ให้รายละเอียดของวัตถุได้น้อย มิติความลึกก็ไม่มี แต่จะเป็นแสงที่ขับเน้น โครงสร้างบริเวณขอบของวัตถุได้ชัดเจน

2.4.4 แสงริมไลท์ (Rim Light) ซึ่งเป็นแสงที่ทำให้เกิดความสว่างบริเวณขอบของวัตถุ โดยเฉพาะในส่วนที่โปร่งแสง เช่น เส้นผม แต่เนื่องจากมันเป็นแสงที่เข้ามาจากด้านหลังของวัตถุ ดังนั้น จึงมักนิยมใช้ร่วมกับแสงอีกส่วนหนึ่งที่เสริมเข้าไปยังด้านหน้าของวัตถุ ซึ่งสามารถสร้างได้จากการใช้แผ่นสะท้อนแสง (Reflex) ประเภทต่าง ๆ หรือแสงจากแฟลช

2.5 การจัดองค์ประกอบของภาพถ่าย

จัดองค์ประกอบ 2 ประการ คือ

2.5.1 จัดองค์ประกอบหรือจัดวางวัตถุให้อยู่ในตำแหน่งตามจุดมุ่งหมายสอดคล้องและสัมพันธ์กันในภาพ ซึ่งลักษณะนี้สามารถควบคุมได้ เช่น ถ่ายภาพคนกำลังของ ที่ผู้ถ่ายภาพสามารถควบคุมและการจัดวางตำแหน่งได้

2.5.2 จัดองค์ประกอบหรือจัดวางวัตถุที่เราควบคุมไม่ได้ เช่น ตึกรามบ้านช่อง และเหตุการณ์เคลื่อนไหวต่าง ๆ แต่เราสามารถแก้ไขวัตถุที่ถูกถ่ายอยู่ในตำแหน่งที่ต้องการได้

2.6 การเลือกองค์ประกอบพื้นฐานของการจัดภาพ

(อ้างอิงเว็บไซต์ <https://poysirikanda.wordpress.com/> / สืบค้นวันที่ 21 มิถุนายน 2560)

เพื่อให้ได้ภาพถ่ายสวยงามสื่อสารได้ตามจุดประสงค์ ผู้ถ่ายต้องเลือกจัดภาพโดยยึดหลักพื้นฐานดังนี้

2.6.1 จุดและเส้น (Point & line) จุดเป็นพื้นฐานในทางศิลปะทุกสาขาและเส้นก็เกิดจากการต่อกันของจุด เส้นใช้นำสายตาและแสดงการเคลื่อนไหวได้ไม่ว่าเส้นจะอยู่ลักษณะใด สามารถทำให้เกิดการเคลื่อนไหว (Dynamic) หรืออยู่กับที่ได้ที่นิยมใช้มี ดังนี้

2.6.1.1 เส้นตัวเอส S บางครั้งธรรมชาติอาจช่วยสร้างศิลปะขึ้นได้ เช่น ถนนหนทาง รูปตัว S เป็นสิ่งที่นักถ่ายภาพอาจจะเลือกใช้ เพื่อให้ภาพถ่ายสวยงามอีกแบบหนึ่ง

2.6.1.2 เส้นทะแยงมุม ในการถ่ายภาพสิ่งที่ตั้งเป็นแนวยาว ถ้าถ่ายภาพตามขวางธรรมดาจะทำให้ภาพดูแบน ๆ ไม่น่าสนใจ หากถ่ายภาพ โดยตั้งกล้องเฉียงจะได้ภาพมีลักษณะเส้นทะแยงมุมทำให้เกิดเห็นความคมชัดลึกของภาพได้ดีสวยงาม

2.6.1.3 เส้นนำสายตา ในการถ่ายภาพอาจใช้แนวพุ่มไม้เป็นแนวนำสายตาผู้ชมเข้าไปสู่เนินสูง ๆ และหมู่ไม้เบื้องหน้าซึ่งเป็นจุดเด่นของภาพได้

2.6.1.4 เส้นรัศมี การถ่ายภาพวัตถุที่มีลักษณะรูปทรงคล้ายดาวกระจายหรือรัศมี เป็นสิ่งที่ต้องยืคนำมาใช้ถ่ายภาพโดยไม่ต้องอาศัยการแต่งเติมใด ๆ ภาพจะออกมาสวยงาม

2.6.1.5 เส้นแนวนอน สร้างความรู้สึกที่สงบนิ่ง และมั่นคงให้กับภาพถ่าย การวางเส้นแนวนอน ควรให้อยู่สูงหรือต่ำกว่าระดับกลางภาพ เช่น เมื่อถ่ายภาพทิวทัศน์ที่ต้องการแสดงพื้นที่ส่วนล่างให้เห็นได้จากระยะใกล้ถึงไกล ควรให้เส้นขอบฟ้าอยู่ข้างบนประมาณ 2/3 หรือ 3/4 ของพื้นที่ของภาพ ถ้าต้องการให้ภาพดูลึกไกล แสดงเรื่องราวของท้องฟ้า มากกว่าส่วนล่างให้เส้นขอบฟ้าอยู่ข้างล่างประมาณ 1/4 หรือ 1/3 ของพื้นที่ของภาพ ถ้ามีคนรวมอยู่ด้วย หลีกเลี่ยงไม่ให้มีเส้นแนวนอนอยู่ระดับคอหรือศีรษะของคนในภาพ

2.6.1.6 เส้นตรง หรือเส้นตั้ง แสดงถึงความแข็งแรง มั่นคง สง่างาม

2.6.1.7 เส้นโค้ง แสดงถึงความอ่อนโยน ร่าเริง เบิกบานและมีความงดงามประกอบ

2.6.2 รูปร่าง (Shape) องค์ประกอบส่วนมากในภาพมีลักษณะที่เป็นรูปร่างอยู่มากสามารถบอกให้รู้ว่าสิ่งนั้นมีลักษณะเช่นไร ด้วยเค้าโครงภายนอกและลักษณะรูปร่างสามารถแยกแยะวัตถุได้เด่นชัดนำมาใช้ประกอบช่วยให้ภาพมีจุดสนใจสละสลวยแสดงอารมณ์ความรู้สึกได้ถึงแม้รูปร่างจะไม่แสดงมิติความลึก หนาที่ตามแต่สามารถเข้าใจในภาพได้ เช่น การถ่ายภาพคนเงาค่ายย้อนแสง จะเห็นลักษณะรูปร่างของคนได้อย่างดี

2.6.3 กฎสามส่วน (Rule of Thirds) ทฤษฎีกฎสามส่วน (Rule of Third) เป็นวิธีการง่ายๆ ที่จะทำให้ภาพออกมาดูดี โดยหลีกเลี่ยงการวางตำแหน่งของวัตถุหลักที่เราจะถ่ายไม่ให้อยู่ตรงจุดกึ่งกลางภาพ ซึ่งจะทำให้ภาพนั้นแข็งทื่อ ไม่ชวนมอง ดังนั้น ตำแหน่งที่เหมาะสมต่อการวางวัตถุควรอยู่ในตำแหน่งที่เกิดจากจุดตัดของเส้นสี่เส้นตามทฤษฎี กฎสามส่วน ซึ่งการจัดวางตำแหน่งหลักของภาพถ่าย เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สามารถทำให้เกิดผลทางด้านแนวความคิด และความรู้สึกได้ การวางตำแหน่งที่เหมาะสมของจุดสนใจในภาพ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญ

กฎสามส่วนกล่าวไว้ว่า ไม่ว่าจะภาพจะอยู่แนวตั้งหรือแนวนอนก็ตาม หากเราแบ่งภาพนั้นออกเป็นสามส่วน ทั้งตามแนวตั้งและแนวนอน แล้วลากเส้นแบ่งภาพทั้งสามเส้น จะเกิดจุดตัดกันทั้งหมด 4

จุด ซึ่งจุดตัดของเส้นทั้งสี่นี้ เป็นตำแหน่งที่เหมาะสมสำหรับการจัดวางวัตถุที่ต้องการเน้นให้เป็นจุดเด่นหลัก ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ นั้น เป็นส่วนสำคัญที่รองลงมา

2.6.4 ความสมดุล หรือ ดุลยภาพ (Balance) หมายถึง วัตถุที่มีองค์ประกอบของรูปทรง รูปร่าง หรือน้ำหนักที่เท่ากันทั้ง 2 ข้าง ไม่เอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง ทำให้เกิดความรู้สึกมั่นคง ในงานศิลปะทุกแขนงนิยมนำมาใช้ในการจัดองค์ประกอบภาพของวัตถุ ไม่เว้นแม้แต่ภาพถ่าย ที่ผู้ถ่ายภาพควรจะต้องเรียนรู้ เข้าใจวิธีการจัดองค์ประกอบภาพในภาพถ่ายให้มีจุดสมดุล มีน้ำหนักเฉลี่ยที่เท่ากันทุกด้าน อันจะทำให้เกิดความงามทางดุลยภาพ ซึ่งปกติแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

2.6.4.1 สมดุลแบบสมมาตร (Symmetrical Balance) คือ การจัดองค์ประกอบภาพ ที่เน้นให้ขนาดรูปร่าง หรือรูปทรงของวัตถุ ตลอดจนน้ำหนักของสีเกิดความรู้สึกมีน้ำหนักเท่ากันทั้ง 2 ด้าน เปรียบได้กับการพับครึ่งของหน้ากระดาษแล้วจะได้รูปร่างของวัตถุที่ทับซ้อนกันพอดีทำให้เกิดความรู้สึกมั่นคง แลดูสง่า มีความเท่าเทียมกัน นิยมใช้กับภาพที่ดูเป็นทางการ เช่น ภาพถ่ายติดบัตร ภาพถ่ายหมู่ในงานพิธีการ ภาพอาคาร สถาปัตยกรรมที่ผู้ถ่ายภาพต้องการสื่อให้เห็นถึงความสง่างาม เป็นต้น

2.6.4.2 สมดุลแบบอสมมาตร (Asymmetrical Balance) คือ การจัดองค์ประกอบภาพที่มีขนาดของรูปทรง หรือรูปร่างและน้ำหนักของสีทั้ง 2 ข้างไม่เท่ากัน เป็นการจัดวางที่ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ แต่ใช้การจัดวางคู่สีที่ตรงกันข้ามกัน ทำให้เกิดสมดุลด้วยน้ำหนักขององค์ประกอบ หรืออาจใช้การจัดวางที่ว่าง (Space) ในภาพมาช่วยถ่วงดุลกับวัตถุที่อยู่ อีกด้านหนึ่งของภาพให้เกิดความรู้สึกในแง่ของอารมณ์ความรู้สึก หรืออาจใช้การจัดวางวัตถุไว้ด้านหนึ่งให้เห็นทิศทางเคลื่อนที่ไปอีกด้านหนึ่งที่เปิดพื้นที่ว่างไว้ โดยการจัดวางวัตถุแบบนี้นิยมให้จุดเด่นหรือจุดสนใจในภาพมีขนาดหรือสัดส่วน (Scale) ที่เล็กกว่าพื้นที่ว่างในภาพเพื่อให้เกิดดุลยภาพในความรู้สึกของผู้ชมภาพ หรืออีกวิธีหนึ่งที่เป็นที่นิยมก็คือ การจัดวางวัตถุหลักหรือรูปที่มีน้ำหนักมากกว่าเข้าหาแกนกลางของภาพมากขึ้น และจัดวางวัตถุรองที่ช่วยเสริมเรื่องราวของวัตถุหลักในภาพไว้อีกด้านหนึ่งของภาพ แต่มักให้มีขนาดหรือสัดส่วนที่เล็กกว่าวัตถุหลักในภาพ

2.6.5 กรอบของภาพ (Framing) บางครั้งการถ่ายภาพ โดยการนำสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาทำให้เกิดเป็นกรอบภาพขึ้นมา จะช่วยให้ภาพนั้นน่าดูยิ่งขึ้น เช่นการนำกิ่งไม้มาเป็นกรอบหน้าประกอบภาพ พระพุทธรูปและเจดีย์ในเมืองโบราณที่สุโขทัยหรือการถ่ายภาพสามเณรกำลังกวาดลานวัด โดยถ่ายจากข้างในโบสถ์ให้ประตูโบสถ์เป็นกรอบ จะช่วยให้ภาพมีคุณค่ามีมิติ และความลึกน่าสนใจขึ้น

2.6.6 พลัง (Power) ในบางครั้งการถ่ายภาพจะแสดงถึงพลังในตัวของมันเองออกมาทำให้ภาพเพิ่มความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะภาพเคลื่อนไหวที่ดั่งกลิ้งให้เห็นเส้นในแนวทะแยงมุม

การถ่ายคลื่อนตามสิ่งที่เคลื่อนไหวที่ทำให้ฉากหลังไม่ชัดแต่วัตถุชัดเจน พร้อมแสดงออกถึงพลังการเคลื่อนไหวของสิ่งนั้นตลอดจนการถ่ายภาพสิ่งที่เคลื่อนไหวด้วยความเร็วชัตเตอร์ช้า เช่น นักแข่งกำลังปั่นจักรยานด้วยความเร็วสูงเพื่อแสดงให้เห็นพลังการเคลื่อนไหว

2.6.7 เอกภาพ (Unity) คือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขององค์ประกอบต่าง ๆ โดยยึดถือความสัมพันธ์กันในภาพ เชื่อมโยงประกอบกันจนอยู่ในลักษณะหลอมรวมกันเป็นกลุ่มก้อน หรือเป็นหนึ่งเดียว ในการถ่ายภาพต้องคำนึงถึงจังหวะในการถ่ายระยะความใกล้ไกลและต้องทำให้เกิดความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่บันทึกลงในภาพถ่ายนั้น

2.6.8 ความเรียบง่าย (Simplification) ความเรียบง่ายสามารถผลิตรูปภาพให้มีอิทธิพลได้ เช่น รูปภาพสถานีเตือนภัยในทะเลที่อยู่ท่ามกลางบรรยากาศพระอาทิตย์กำลังตกดินมีคลื่นกระทบฝั่งมีฉากหลังน้ำทะเล การจัดภาพไม่สลับซับซ้อนลักษณะนี้ทำให้บอกเรื่องราวได้ นอกจากนั้นอาจนำการจัดภาพอื่น ๆ มาประกอบด้วย เช่น ความสมดุลย์ ความกลมกลืนในภาพ (Harmonious Picture) เป็นต้น

2.6.9 ส่วนเกิน หรือสิ่งที่ทำให้ภาพขาดคุณภาพไป (Merger) ก่อนการกดชัตเตอร์ทุกครั้ง ควรพิจารณาฉากหลัง หรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้ดีเสียก่อนระวังอย่าให้ปรากฏสิ่งที่ไม่ต้องการเกิดขึ้นในภาพ โดยเฉพาะสิ่งที่จะทำให้ภาพเสียไป เช่น โคมไฟที่งอกขึ้นกลางศีรษะของหญิงสาว ทำให้ภาพเสียไปอย่างน่าเสียดาย

นอกจากนี้ อาจมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการจัดองค์ประกอบภาพ ให้ภาพน่าดู น่าชม มีคุณภาพยิ่งขึ้น ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักถ่ายภาพแต่ละคนด้วย อย่างไรก็ตามการศึกษาจากผลงานของคนอื่น ๆ น่าจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์

2.6.10 เส้นนำสายตา (Leading Lines) ภาพที่มีเส้นนำสายตาจะทำให้ผู้ชมภาพเข้าใจเรื่องราวของภาพง่ายขึ้น ในบางภาพอาจไม่มีเส้นนำสายตา ขึ้นอยู่ที่ผู้สร้างผลงานจะใช้เส้นดังกล่าวเป็นการเจาะจงหรือไม่ เส้นนำสายตาอาจไม่เห็นเป็นเส้นชัดเจน หรือรูปธรรมเสียทีเดียว เช่น เส้นของสายตาที่มองไป เส้นนำสายตามีส่วนทำให้ภาพมีความลึกหรือมิติที่ดีด้วย

2.6.11 ฉากหน้า หมายถึง การจัดส่วนประกอบในภาพที่อยู่ด้านหน้าวัตถุหลักที่ถ่าย ซึ่งจะ สามารถช่วยถ่วงน้ำหนักของภาพให้สมดุล ฉากหน้าเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้คนดูมากที่สุดที่จะปรากฏในภาพ มันมีอิทธิพลต่อภาพอย่างยิ่งวด ฉากหน้าที่ดี จะช่วยส่งเสริมให้ภาพดูแน่น มีชีวิตชีวา และช่วยให้ภาพดูมีเรื่องราวมากยิ่งขึ้น

ความสำคัญอีกอย่างหนึ่งของฉากหน้าก็คือ การเสริมในด้านของเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกันของตัวเด่นในภาพ เช่น ใบไม้ของดอกไม้ที่เป็นตัวเด่น หรือรูปร่างของผืนทรายที่ชายทะเล แม้กระทั่งวัชพืชที่มี

อยู่เป็นเอกลักษณ์นั้นๆ ฯลฯ เหล่านี้คือตัวช่วยเสริมเรื่องราวให้กับภาพถ่ายของเราได้เป็นอย่างดี การมองหาก่อนหน้าที่เหมาะสมก่อนการวางตำแหน่งกล้อง ก็เป็นสิ่งที่เราควรทำก่อนถ่ายภาพ เลือกใช้ฉากหน้าที่ดูไม่หลุมพรางวุ่นวายหรือไม่มีสีสันที่รบกวนตัวแบบในภาพมาก จนเกินไป และหลีกเลี่ยงฉากหน้าที่มีการสะท้อนแสงให้เกิดจุดที่เป็นไฮไลต์ของจุดแสง ขึ้นในภาพ

2.6.12 ฉากหลัง หมายถึง ส่วนประกอบในภาพที่อยู่ด้านหลังของวัตถุหลักที่ถ่าย เรื่องนี้ถือเป็นความละเอียดของช่างภาพก่อนถ่ายภาพทุกครั้ง เพราะฉากหลังที่ดีควรจะเสริมให้วัตถุหลักในภาพดูโดดเด่น น่าสนใจขึ้น เช่น ฉากหลังที่มีโทนสีเรียบ ฉากหลังที่มีคู่สีตรงข้ามกับสีของวัตถุหลัก หรืออาจจะเลือกฉากหลังที่มีเรื่องราวสอดคล้องอันจะส่งผลให้วัตถุหลักในภาพดูน่าสนใจมากขึ้น แต่ในทางตรงข้าม ถ้าเราเลือกฉากหลังที่ไม่ดี เช่น ฉากหลังที่มีริ้วผู่ฟุ้ง หรือฝาผนังที่มีสีเปรอะเปื้อน ก็อาจส่งผลให้ภาพลดความสวยงามลงไปได้เช่นกัน

ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพคน สิ่งมีชีวิต วัตถุ ทิวทัศน์ ธรรมชาติต่าง ๆ ควรจัดภาพให้มีฉากหน้าและฉากหลังอย่างพอเหมาะ ซึ่งจะช่วยเสริมให้เกิดความงามในภาพถ่ายได้มากยิ่งขึ้น หากไม่รู้จักเลือกฉากหน้าและฉากหลังให้เหมาะสมอาจทำให้ความงามของภาพเสียไป เช่น การถ่ายภาพบุคคลที่มีฉากหลังเป็นต้นไม้ หากช่างภาพเลือกมุมถ่ายไม่ดีแล้ว อาจทำให้ศีรษะของแบบมีต้นไม้ หรือกิ่งไม้โผล่ขึ้นมาได้ ในกรณีนี้ควรเปลี่ยนมุมกล้องไปทางซ้ายหรือขวาให้ศีรษะพ้นไปจากสิ่งรบกวนเหล่านี้ หรืออาจให้แบบยืนห่างออกมาจากฉากหลังมากขึ้น หรืออาจใช้วิธีเปลี่ยนแปลงถ่ายภาพให้เป็นเลนส์เทเลโฟโต้ หรือปรับรูรับแสงให้กว้างขึ้นเพื่อให้ภาพมีระยะชัดเฉพาะตัวแบบ ส่วนฉากหลังที่ได้จะมีลักษณะเบลอลดความคมชัดลงไปได้

2.7 มุมกล้อง

(อ้างอิงเว็บไซต์ <https://photop.wikispaces.com/> สืบค้นวันที่ 21 มิถุนายน 2560)

คุณนุชนาถ พรัดวิเศษ ได้กล่าวว่ามุมกล้อง (Camera Angle) ภาพแต่ละภาพมีการเลือกใช้มุมกล้องต่างกันถึงแม้จะเป็นวัตถุสิ่งของอย่างเดียวกันแต่จะมีผลต่อความคิด การสื่อความหมาย และอารมณ์แตกต่างกัน โดยทั่วไปมุมกล้องแบ่งเป็น 3 ระดับคือ

2.7.1 ภาพระดับสายตา (Eye-level Angle) เป็นการถ่ายภาพที่กล้องอยู่ในตำแหน่งขนานกับพื้นดิน ในระดับเดียวกันกับสายตา ให้ความรู้สึกเป็นปกติธรรมดา

2.7.2 ภาพมุมต่ำ (Low Angle) เป็นการถ่ายภาพที่กล้องอยู่ในตำแหน่งต่ำกว่าวัตถุที่ถ่าย ให้ความรู้สึกบ่งบอกถึงความสูงใหญ่ สง่าผ่าเผย มีอำนาจ ทรงพลัง เป็นต้น

2.7.3 ภาพมุมสูง (High Angle) เป็นการถ่ายภาพที่กล้องอยู่ในตำแหน่งสูงกว่าวัตถุที่ถ่าย ให้ความรู้สึกบ่งบอกถึงขนาดเล็กความต่ำต้อยไม่สำคัญ หม่อมอำนาจวาสนา เป็นต้น

การเปลี่ยนมุมมองภาพแต่ละครั้ง ควรพิจารณาถึงผลดี ผลเสียก่อนกดชัตเตอร์ เช่น ถ้าถ่ายภาพผู้หญิงด้วย มุมต่ำ และระยะใกล้เกินไป จะทำให้รูปทรงของใบหน้าผิดสัดส่วน ไม่สวยงาม จะเห็นคอสั้น คางใหญ่ จมูกบานกว้าง ใบหน้าแคบแหลม เป็นต้น เมื่อเลือกมุมมองภาพได้แล้วต้องคำนึงถึงลักษณะทิศทางของแสงด้วย